

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 98.666 van 4 september 2001
in de zaak A. 89.388/XIV-4105.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat M. MANDELBLAT,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 A. Reyerslaan 41, bus 8

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 4 februari 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 november 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 juni 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluitend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen
worden samengevat :

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, is in België binnengekomen op 6 april 1999
en heeft zich op 7 april 1999 vluchteling verklaard. Tijdens het verhoor op de Dienst
Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het A., met behulp van een tolk.

1.2. Op 9 november 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een
beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de
staatlozen van 19 januari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van
Binnenlandse Zaken van 9 november 1999 tot weigering van verblijf luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 20 december 1999 op de zetel van het Commis-
sariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de A. taal machtig is.

Volgens zijn verklaringen zou betrokkene een etnische A. afkomstig uit K. zijn. Op
25 maart 1999 zou hij zijn dorp, L., verlaten hebben omwille van de oorlog. Twee dagen
eerder zouden de S. politie en het S. leger zijn woning in brand gestoken hebben. Samen
met zijn moeder zou betrokkene naar R., M. gevlucht zijn, waar ze echter door de politie
zouden teruggewezen zijn. Vervolgens zouden ze in M. de grens met A. overgestoken
hebben, waarop betrokkene alleen via Italië naar België zou gereisd zijn, waar hij
aankwam op 6 april 1999 en de volgende dag asiel aanvraagde.

Er dient op gewezen te worden dat betrokkene geenszins aannemelijk heeft gemaakt
werkelijk uit K. afkomstig te zijn. Hij is niet in het bezit van enige documenten die zijn
identiteit kunnen staven en slaagt er niet in de in K. gangbare documenten correct te
benoemen en beschrijven. Hij zou beschikt hebben over een 'certificaat', term
gebruikelijk in A. voor een geboorteakte. Gevraagd naar de richting waarin men dit
document dient te houden om de gegevens horizontaal te kunnen aflezen antwoordde
betrokkene foutief. Ook zou volgens hem de geboorteakte een foto dragen. In
tegenstelling tot de A. geboorteakte is de XXX geboorteakte echter niet voorzien van een
foto. De S. term voor een internationaal paspoort wordt volgens betrokkene gebruikt
voor een identiteitskaart. Van de S. benaming voor een identiteitskaart weet betrokkene
niet naar welk document die precies verwijst. Volgens hem zou de identiteitskaart drie
kleuren hebben : wit, blauw en koffiekleur. In werkelijkheid echter is de XXX
identiteitskaart egaal donkerrood. Op de buitenkant zouden volgens hem wetten staan,
wat in werkelijkheid niet het geval is. Overigens beweerde betrokkene op de Dienst
Vreemdelingenzaken dat zijn identiteitskaart in september 1998 door de S. politie
verscheurd werd, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde nooit over een
identiteitskaart beschikt te hebben. Daar zei hij dan weer dat zijn geboorteakte tijdens
zijn vlucht uit K. (dd. 25 maart 1999) verscheurd werd.

Verder kan er op gewezen worden dat de geografische kennis van betrokkene in verband met zijn beweerde regio van afkomst (zowel wat betreft de nabije als de ruimere omgeving) erg beperkt is. Betrokkene situeerde zijn dorp, L., en de stad P. (vlakbij L. gelegen) in centraal K. en beweerde dat de meest dichtbij grens de S. was, op meer dan honderd km. afstand. In werkelijkheid echter is L. op een twintigtal km. van de grens met A. gelegen. Betrokkene kon de hoofdstad van K., P., niet - ook niet bij benadering - aanduiden op een blinde kaart van K. en kent slechts twee K. gemeenten. Hij kent geen enkel dorp tussen L. en de stad J.. Ook van de dorpen die hij zou gepasseerd zijn bij zijn vlucht richting R., en later richting M. kon hij er geen enkel opnoemen.

Betrokkene kon evenmin antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen omtrent K.. Zo situeert hij het begin van de oorlog in K. weliswaar correct in D., maar beweert hij dat dit een stad is, in plaats van een regio bestaande uit meerdere steden en dorpen. Betrokkene weet niet wanneer er voor het laatst verkiezingen werden georganiseerd in K.. Hij kent de naam niet van een humanitaire Organisatie voor A. actief in K.. Ook weet hij niet of de kleurenbanden van de XXX vlag in horizontale of verticale richting lopen. De officiële naam van K. is hem onbekend.

Er kan tenslotte nog gewezen worden op het feit dat betrokkene beweert dat zijn dorp, L., voor het eerst door de S. troepen werd aangevallen op 7 of 8 maart 1999, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er in L. al in juli 1998 gevechten plaatsvonden tussen S. strijdkrachten en A. en dat op 17 augustus 1998 bijna het hele dorp door de S. verwoest werd (K. Daily Reports # XXX en XXX van 7 juli 1998 en 17 augustus 1998).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aldus geen geloof gehecht worden aan betrokkene's beweerde afkomst en vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 november 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij het volgende middel uiteenzet :

"Schending van artikel 1 A, (2) van de Conventie van Genève van 28.07.1951 betreffende het statuut voor vluchtelingen en van artikel 52 § 1, 2° b) en 7° van de wet van 15.12.1980.

Bij arrest nr 46086 van 08.02.1994 heeft de Raad van State zich bevoegd geacht om het bestaan en het afdoend karakter van de redenen te onderzoeken, die een aanvraag tot politieke asiel steunen.

De aangevochten beslissing van het C.G.V.S. van 19.01.2000 blijkt ten onrechte gesteld te hebben dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk is, gelet op het feit dat zijn verklaringen gegeven werden op een ogenblik dat hij niet volledig over zijn geestelijke fakulteiten beschikte, zodat er geen sprake kan zijn van bedrog.

Indien er toch bepaalde zaken incoherent lijken, dan mag men niet uit het oog verliezen dat verzoeker tijdens zijn ondervraging zeer vermoeid en gestresseerd was.

Immers, de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen twijfel geuit omtrent de afkomst van betrokkene als K..

Wat betreft de algemene miskenning van betrokkene, moet vermeld worden dat dit te wijten is aan zijn tekort aan cultuur.

Bovendien, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, heeft verzoeker op het Commissariaat Generaal niet verklaard nooit over een identiteitskaart beschikt te hebben, maar wel zoals hij het eerder aan de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd heeft, dat zijn identiteitskaart door de S. politie te M. dicht bij de grens verscheurd werd (zie begin blz. 2 nota's genomen tijdens het verhoor).

Het middel blijkt aldus gegrond te zijn.";

2.2. Overwegende dat vooreerst dient opgemerkt te worden dat er nergens in het administratief dossier door verzoeker melding wordt gemaakt van eventuele verminderde geestelijke capaciteiten; dat evenmin zich in het administratief dossier een bewijsstuk bevindt dat dit het geval zou zijn; dat er bijgevolg dient vanuit gegaan te worden dat verzoeker ten tijde van de verhoren over al zijn geestelijke vermogens beschikte; dat uit geen enkel verhoorverslag voorts blijkt dat verzoeker last had van vermoeidheid, stress of een fundamenteel tekort aan "cultuur" zodat hij zelfs de omgeving waarin hij leefde niet meer kon herinneren; dat, aangezien er in deze context vanuit kan worden gegaan dat de verklaringen van verzoeker als dusdanig coherent dienen te zijn en dit in het onderhavige geval duidelijk niet het geval is, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht de asielaanvraag als ongeloofwaardig en bedrieglijk heeft beschouwd; dat het middel niet ernstig lijkt;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voor- waarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier september tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.